

щабния подполковникъ Милутинъ Гр. Мишковичъ. Той е човѣкъ високо образованъ и добъръ патриотъ славянинъ, който много хубаво е схваналъ положението, при което се намиратъ славянитѣ и причинитѣ за всички раздори помежду имъ, а особено между насъ и тѣхъ. Той се изказваше въ свойтѣ разговори и рѣчи, като казваше буквално така: „нека юнацитѣ се заловятъ за възпитанието на масата отъ народа въ чистъ славянски духъ, а да оставатъ всички щекотливи въпроси да ги разрѣшатъ дипломатитѣ у васъ и у насъ. Ний да бждемъ чисти отъ дребнавото партизанство, което бѣ причина, щото двата братски народа да извадятъ ножа прѣзъ 1885 година и то по политиката на вѣчния врагъ на славянството — Австро - Унгария“.

Въ тая смисълъ се изказваше сѣщо и многоуважаемий професоръ богословъ Атанасъ М. Поповичъ.

Прося извинение отъ читателитѣ, че се отдалечихъ отъ разказа си, но трѣбваше да направя това, понеже се очудихъ отъ жертвитѣ, които направи сръбското правителство по случай на тоя съборъ.

Слѣдъ като разгледахме градътъ, прибрахме се въ хотелъ „Парижъ“, кждѣто заварихме въ голѣмата зала приготвенъ скроменъ сръбски обѣдъ за 400 души, въ честь на гоститѣ-юнаци българи. Прѣзъ врѣме на обѣда се държаха рѣчи отъ страна на г-на Поповича и юнака Кефсизовъ. Слѣдъ това се даде разпореждане, щото юнацитѣ да се строятъ, а отъ сръбска страна се дадоха разпореждания Душановци веднага да отидатъ въ гимнастическия си салонъ и готови за пѣтъ да чакатъ българскитѣ юнаци.